

— Трѣба по напредъ да кажешъ тайно сѣкиму особно на пѣтницѣтъ да не склонявать да слѣзхтъ.

— Послѣ?

— Послѣ да имъ раздадешъ оржія, баруть и крушумы, и ако стане нужда да не умремъ поне като жены.

— Тѣй трѣба. Но едно нѣщо еще.

— Кое? рече Мацко.

— Когато ще приближи другийтъ корабы, въ който е Поликарпы, да му запретимъ да не доближава.

— Непремѣнно. Сега азъ отивамъ да приготвѣхъ сичко, рече, като са отдалечаваше Мацко, а въ сѣщото време къмъ Кацарида са приближаваше единъ высокоснаженъ чловѣкъ подъ черно мантило и съ шапка, каквато обыкновенно носхтъ итальянскытъ разбойници, и който, като са наведи, рече съ нисѣкъ гласъ къмъ младия момѣкъ:

— Тука ли си мой Кацарида?

— Тука и азъ, капетане мой.

— Търговія въ Кримъ; Е? Клотетира ми обади.

— Да, капетане мой.

— Да ти кажъ, ще ми направишъ ли една добрина?

— Каквото обичате.

— Изнамѣри единъ предлогъ да земешъ долу въ капетанската стая одного момѣка, когото ще ти покажъ.

— Съ благодареніе, ако можъ.

— Ще та награды, Кацарида, какъто азъ разумѣвамъ какъ трѣба да са награждавать добрытъ прѣатели.

— Бѣди спокоенъ, капетане. Покажи ми само кой е този момѣкъ, рече Кацарида, като станъ и послѣдова капетанина, който бѣше сѣщыйтъ Тодоръ Трипани.

Тодоръ Трипани, като са затули задъ задния стѣлъ, показа му на Мацка, който сѣдѣше при нѣкои отъ пѣтницѣтъ съ които са разговаряше, и рече:

— Той е онзи.